

Forró buzgóság

Lekció: Malakiás 1,6-14/Textus: Jel 3,15-16

2015. szeptember 27.

Diakóniai vasárnap ez a mai. Szeretetszolgálat vasárnapja. Ma mindennek a mögöttes mozgatórugóját szeretnénk görcső alá vonni. A motivációkat. Amiről ma fogok beszélni, az régebben nem érintette meg a szívemet. Sem a saját keresztyén életemet, sem pedig a szolgálatomat tekintve. Azonban egy ideje nagyon rám terhelődött, a lelkemet nagyon megterhelte az, amit talán így lehetne megfogalmazni: „rutin-keresztyénség”. Ennek kapcsán három dolgról kívánok beszélni. Először arról, hogy mit is értsünk ez alatt: rutin keresztyénség?

1/ Mit jelent ez? Ez azt jelenti, amikor a keresztyén ember hosszabb távon észreveszi, hogy valamiképpen kiveszett a vágy, az igyekezet a szívéből arra nézve, hogy az Úrnak mindentől a legjobbat nyújtsa. Amikor sem nem forró, sem nem hideg az ember. Amikor takaréklángon ég. Amikor langymeleg. Olyan, amilyenek Jézus mondja alapigénkben a laodiceai gyülekezet tagjait. Hogy ezt jobban megértsük, lássuk meg, hogy mi áll e kifejezés mögött: langymeleg. Laodicea északi szomszédja Hierapolisz városa volt. Hierapolisznak forró vizű forrásai voltak, amelyek sokféle betegségre voltak gyógyító hatással. Laodicea keleti szomszédja Kolossé volt, ahol pedig hideg vizű források voltak, amelyek frissítően hatottak az emberre. Laodiceának nem voltak saját víznyerő helyei, így kőből készült csöveken szállították a vizet a városba. Ezért mire odaért a csőben a hideg víz, langyos lett. A forró ugyanakkor langyossá hűlt; a langyos víz pedig hánytat. Legyél tűzforró vagy jéghideg, de ha egyik sem, kiköplek a számból, mint a langyos vizet.

De miért? Miért mondja ezt? Azért, mert a neutrális keresztyénség, vagyis a lelki értelemben meghidegült, közömbös keresztyénség sérti Istent. Ezért mondja: kihánylak, (szó szerint ez áll itt: $\epsilon\mu\epsilon\omega$) kiköplek a számból. Amikor a buzgóság alábbhagy az emberben, és hosszú távon már csak rutinból keresztyén, az sérti az Urat. Sérti az ő szívét, amely buzgó, szenvedélyes szeretettel ég irántunk. Az ő szeretete koncentrált, mindenét értünk adó, buzgó szeretet. Olyan szeretet, amely Fiának utolsó csepp vérének is értünk kívánta meg! Amikor ez a szó elhangzott a keresztyénen: „Elvégeztetett!”, ez azt jelenti, hogy minden kiáradt ránk ezzel. Isten mennyei világának minden áldása, az üdvösség, az örökélet, a bűnbocsánat, az erő, a szeretet, a bölcsesség, az ingyenes kegyelem, minden! Samuel Kamaleon, a híres indiai evangélista mondta ezt egyszer Balatonfüzfőn: „Amikor Isten Jézust ideadta, lesöpörte a menny padlását, és semmi sem maradt neki!” Ha van erre az önfeláldozó, lázas, buzgó szeretetre válasz a részünkről, az nem lehet más, mint a szintén forró, buzgó szeretet az Úr iránt. Értjük már, hogy miért mondja: ha nem táplálsz ilyen szeretetet irántam, ha nem a hálából fakadó viszont szeretet táplál, éltet, ha rutinná válik a keresztyénséged, ha a valamiképpen a közömbösség mocsarába süllyedsz – kiköplek a számból. Ha a keresztyén életünk magunk felé forduló, belterjessé váló, ízét, bizonyosságát elvesztett keresztyén élet, amely csendesesen, de forró lánggal nem ég az Úr felé, sem nem gyógyít, sem nem frissít másokat, az beteggé teszi Istent, - ha lehet ilyet mondani. Mert ez a magatartás nem felel meg annak a mértéknek, amit Isten pazarolt a mi üdvözítésünkre. Emberileg minden szülő megértheti ezt. Hiszen olyan ez, mint amikor valami nagyon értékessel ajándékozzuk meg a gyermekünket, vagy az unokánkat, amire sokáig spóroltunk, vártunk, amit nagy-nagy szeretettel adunk, és amikor átadnánk, akkor kiderül: egyáltalán nem hálás azért, amit mi a legnagyobb szeretettel vittünk, vettünk, áldoztunk neki. Mintha kést forgatnának ilyenkor egy szülő vagy nagyszülő szívében. Ugyanígy a langyos, rutinszerű keresztyénség, a kiüresedett, a nem a hála és a szeretet motiválta keresztyén élet végtelenül szomorítja Istent. Olyannyira,

hogy sehol ilyen érzelmi megnyilvánulást nem olvasunk a Bibliában, ahogy valaki mondja: csak itt. Csak itt leljük fel azt, hogy a langyos keresztyénség láttán Isten émelyeg, undorodik attól.

2/ De miben nyilvánul meg ez a lehült, rutinszerű keresztyénség? Ez legyen a második kérdésünk, amiről beszéljünk ma. Miben nyilvánulnak meg a langyossá vált keresztyén élet dolgai? Erre találunk megrázó példát a Malakiás könyvéből felolvasott igében. Itt nagyon egyszerűen az áldozatokról volt szó. S ezen belül is arról az attitűdről, magatartásról, amit valahogy így lehetne leírni: *a majdnem halott, beteg, vak, béna bárány mégiscsak jobb áldozatnak, mint a semmi.* A langymelegség tökéletes ószövetségi leirata ez. Mert az Úr tökéletes, hibátlan bárányt kért áldozatul. Ezzel is arra akarta már az Ószövetség idején tanítani a népet, arra akart rámutatni, hogy az idők teljességében Ő a tökéletes Báránynak, az Isten Bárányának, Jézusnak a vérével fogja megváltani népét az ő bűneiből. Ezért az áldozati bárány „minősége” azért nagyon fontos Istennek, aki majd később fog eljönni. Mert őrá mutat. Arra, hogy a mi megváltásunkért csak az Isten tökéletes, egyszülött, szeretett Báránya, Fia vére lesz elegendő megoldás. Ezért nem lehet hibás, vak, béna az a bárány! Az volt a baj, hogy az emberek kimentek a nyájukhoz, és nem a legszebbet választották áldozatnak, a legértékesebbet, hanem úgy gondolták: elég lesz az oltárra a vak meg a béna is. És akinek nem volt nyája, az a piacon a sérültet választotta, hogy majd azt viszi a templomba feláldozni, mert az olcsóbb volt, mint a remek, tökéletes, egészséges. Mert az gondolták: a semminél ez is több. A papok pedig hagyták ezt. S nézzük csak, hogy mi volt Isten válasza erre? A Mal 1,7-9-ben olvastuk ezt: *„Ti ezt kérdezitek: Mivel vetettük meg nevedet? Azzal, hogy oltáromra tisztátalan kenyeret hoztok. – Mivel tettük tisztátalanná? – kérdezitek. Azzal, hogy az ÚR asztalát lebecsülitek. Mert vak állatot hoztok áldozatul, és nem tartjátok rossznak. Sántát vagy bénát hoztok, és nem tartjátok rossznak. De vidd csak azt a helytartódnak: kegyes lesz-e hozzád, és szívesen fogad-e? - mondja a Seregek URa. ⁹Esedeztetek csak Istenhez, hogy kegyelmezzen meg nekünk! Ha ilyen ajándék van a kezetekben, szívesen fogadja-e tőletek? - mondja a Seregek Ura”. S a végén: „Bárcsak volna valaki közöttetek, aki bezárná a templom ajtaját, és ne égne hiába oltáromon a tűz.”*

Ezt értettem meg a közelmúltban, hogy Isten mindenből a legjobbat érdemli részemről. A legtöbbet és a legjobbat! Nem vethetek oda neki valami maradék csontot az életemből! Mondván, hogy a valami azért csak jobb a semminél. Meg kellett értenem, hogy Istent nem érdekli a maradék, amit az ember odalök sokszor neki az idejéből, erejéből, szeretetéből, és így tovább. Meg kellett értenem, hogy ez mennyire bántja őt, hogy ez mennyire semmit sem jelent neki, hogy ez, ha arra gondolok, hogy ő mit fektetett az én megváltásomba, hogy ő mit investált belém, mennyire megszegyenítő, bántó. Ezért mondja itt: inkább zárjátok be akkor a templom ajtaját! Engem a maradék-elv, amit képviseltek, engem a fél szív, a rutinból működő és nem odaszánt élet bánt, megszorít, haragít, sőt: undorít.

Nekem nem az életek maradéka kell! Nem 5%, nem 10%, Isten a 100%-ot érdemli! Nem a megszokások rutinját. Miért? Mert ő értem is a legtöbbet adta. Nekem is a legtöbbet ajándékozta! Meg kellett értenem, hogy a megtérésemkor a legtöbbet adta: a bűnbocsánatot, Krisztus véérért, és az Ő Lelkét, s vele együtt az újjászületés ajándékát, a legjobbat, amit adhat, és a legtöbbet, amit ember ajándékba kaphat! Nem beszélve annak a másik világnak az örökségéről, amit szem nem látott, fül nem hallott, embernek szíve meg sem sejtett. Az üdvbizonyosság drága ajándékáról! Mert a Bárány vérével együtt ez is jár. Ezért nem tehetek másképpen válaszul, csak úgy, hogy én is a legjobbat, a legtöbbet adom neki! Érezzük, értjük már, hogy miért bántja, sérti az Úr szívét, szeretetét az, ha rutinból éljük a keresztyén életünket? Ha az ember valamit odavet az Úr elé, és azt várja, hogy elégedjen meg azzal. Hiszen ő ezzel elkápráztatta Istent! Megértettem, hogy mindenből a legjobbat, a legtöbbet kell adnom, ajánlanom ezért, de legalább igyekezniem kell erre! Mert ezt és csak ezt érdemli! Most kezdem érteni, hogy mennyire a legtöbbet kell adnom, ha készülök, ha emberek jönnek

hozzám a problémájjukkal; egyre inkább ott van bennem: ez volt a legtöbb, amit tehetél, amit adhattál? Min járt közben a fejed? Nem beszélve a családomról: ez a legtöbb, amit nekik adhattam, magamból? Csonka időt, csonka erőt hogy adhatsz az Úrnak? Hiszen mindenben, amit az ember tesz, és mindenkin keresztül magát az Urat tiszteli meg!

Hadd mondjam: itt nem valami örökös elégedetlenségről, nem valami ostoba önostorozásról beszélek. Egyszerűen befelé figyelésről. Őszinteségről: tényleg a legtöbbet adtam az Úrnak mindabból, ami rajtam állt? Ez volt a leginkább hozzá méltó a részemről? Alapvető dolgokról van itt szó: a bibliaolvasásra szánt időről, az adakozásról, az áldozatvállalásról. Biztos, hogy azért a váltságért, amit értem az Úr elvégzett, amit nekem is odaadott, én a legtöbbel viszonzom? A legtöbbel, ami tőlem mindenféle értelemben telik? Egyetértünk abban, hogy az Úr ezt érdemli? Ezért az, amit naponta ajánlok neki magamból, ennek a minősége – nagyon is számít neki!

Igen, ha felfedeztük magunkban, hogy valami miatt egy ideje már rutinból élünk, alkuszunk, és eközben folyamatosan kezd kihúlni, az életünk, és ez fáj, mit tehetünk? Mi adja vissza az ember lelki buzgóságát? Hiszen a római levélben, a 12. részben ez van írva, lélekben buzgók legyetek, miközben az Úrnak szolgáltok! Erről szóljunk harmadsorban:

3/ Mi adja vissza ennek az örömét, a teljes odaszánás lelkét? Hogyan lehet a langymeleg, rutinszerű keresztyénséget meghaladni, ebből megújulni?

a/ Itt az első kérdés, amit tisztázni kell, hogy *kinek a felelőssége ezt* a belső, Isten iránti buzgóságot fenntartani? Sokan erre azt mondanák: a lelkészé! Prédikáljon úgy, motiváljon bennünket úgy, hogy teljes szívünkkel égjünk az Úrnak! Jogos valahol, mégis: én nem tudom a ti életeteket odaszánni Istennek. Ti tudjátok azt megtenni! Azaz, én vagyok a felelős azért, hogy mennyire szánom oda magam a tőlem a legjobbat érdemlő, a legjobban váró Úrnak.

b/ Igen, de mit tehetek tehát, ha rutinná vált a keresztyén életem? Csak néhány alapvető dolgot hadd említsek itt, de a legfontosabb: a *szövetség megújítása* az Úrral! Az elkötelezettségek hiányának a korát éljük. S ez kísértésként ott van a keresztyén emberek életében is. Nem kötelezem el magamat teljesen a magát nekem teljesen elkötelezett Istennek – viszonzásul. Ez az elkötelezés kezdődhet ott, hogy legyen egy széke otthon mindenkinek, ahol naponta szán 15 percet arra, hogy olvassa Isten igéjét, és imádkozik, törekszik nagyobb odaszánásra, nagyobb teret enged Jézus Krisztusnak, akinek az erejével, akinek a jelenlétében megújul az erőben, odaszánásban.

c/ Aztán vannak *helyek, emberek, dolgok*, amik hatnak rám, amelyek megújítanak, segítenek ebben az elköteleződésben örömmel, buzgón járni. Helyek, emberek, dolgok, amelyek megóvnak a langymelegségtől. A legfontosabb ilyen hely a *gyülekezet*. Az előbb említett elköteleződés folytatódhat úgy, hogy elkötelezem magamat arra, hogy akárhol vagyok az országban, a nagyvilágban – a vasárnap az Úré. Akárhonnan találok egy gyülekezetet, oda vasárnap elmegyek, hogy ünnepelem az Urat. És ebben nem kötök kompromisszumokat. S ami nehéz: hozom a gyerekeimet, ha megyek a gyülekezetbe! Tudom, ez nem csak az én elkötelezettségemen múlik sokszor. De én magam igyekszem erre, ahogy és ameddig lehet. Igyekszem. A gyerekek azért fontosak, mert belőlük, és lehet, hogy általuk lesznek később elkötelezett ifisek, szülők, felnőttek, akik majd először Istenhez, aztán az ő helyben lakó népéhez, a gyülekezethez kötik oda magukat. Hadd mondjam azt is, hogy ahhoz, hogy táplálva legyen az ember belső, lelki kötődése, buzgósága, szükségesek a *hétközi alkalmak*, a *kisebb csoportok*, két vasárnap között. Ezért is hangsúlyozzuk ezt nagyon erősen, hogy lehetőleg mindenki igyekezzék egy-egy hétközi csoporthoz is odatartozni! És vannak *emberek*, akiknek a közelsége, a társasága egyszerűen hat ránk. Gyújt, feltüzel, motivál, úton tart. Legyen ilyen valaki – egy-egy *mentor* – az életünkben! És vannak *könyvek, énekek, igék*, amelyeknek az olvasása, a bennük való elmélyedés fenntartja a buzgóságot, a tüzet. Tegyük meg mindent a langymeleg, rutin keresztyénség ellen, és az átadott, buzgó, hála alapú

keresztyén életben való megerősödésért, mert ez számít Isten előtt. Az előbbitől undorodik, az utóbbit gazdagon megáldja!

Foglaljuk össze igénk üzenetét: számoljunk le a langymeleg keresztyénséggel! Hogy a végén majd ezt halljuk az Úrtól: köszönöm gyermekem! Megtetted, igyekeztél megtenni, ami tőled telt; igyekeztél a legjobbat adni, minden téren, hálából nekem! Jöjj hát, és legyen részed a legeslegjobban, amit szem nem látott, fül nem hallott, embernek szíves meg sem sejtett, amit én készítettem el a szívükben, lelkükben buzgó, forró szeretettel értem égő gyermekeimnek!

Ámen

(Molnár Sándor)